

[Przewodniczący 00:00:01.838]

Początek uzasadnienia. Zaskarżonym wyrokiem z 25 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa M. K. przeciwko (...) Towarzystwo (...) w P. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 50.000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.417 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania. Po drugie nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 319 złotych 70 groszy tytułem wynagrodzenia biegłego tymczasowo wypłaconego z Funduszu Skarbu Państwa. Z rozstrzygnięciem tym nie zgodziła się strona pozwana, która wywiodła apelację. Zarzut w zakresie zasądzającym od pozwanego na rzecz powódki zadośćuczynienie ponad kwotę 20.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od 12 sierpnia 2013 roku, to jest co do zasądzonego zadośćuczynienia w kwocie 30.000 złotych. Po drugie zasądzającym od pozwanego na rzecz powódki odsetki ustawowe od kwoty 20.000 złotych za okres od 12 sierpnia 2013 roku do dnia 25 czerwca 2015 roku, to jest w łącznej kwocie 4.351 złotych 23 grosze. Po trzecie rozstrzygnięcie o kosztach punktu 1 i 2 wyroku. I w oparciu o te zarzuty wnosilo się o zmianę zaskarżonego wyroku w części, to jest przez oddalenie powództwa w zakresie zasądzającym od pozwanego na rzecz powódki kwotę 30.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od 12 sierpnia 2013 roku. Po drugie zasądzającym od pozwanego na rzecz powódki odsetki ustawowe od kwoty 20.000 złotych za okres od 12 sierpnia 2013 roku do 25 czerwca 2015 roku i wnosilo się o rozstrzygnięcie również skorygowane, co do kosztów procesu. Wyrokowi zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego to jest 448, w związku z 24 paragraf 1 kc przez przyjęcie, że w ustalonym stanie faktycznym kwota zadośćuczynienia w wysokości 50.000 złotych za krzywdę doznaną przez powódkę na skutek śmierci ojca w wyniku wypadku 13 grudnia 2013 roku stanowi sumę odpowiednią w szczególności wobec ustalenia, że powódka około 6 miesięcy po śmierci ojca wróciła do normalnej aktywności w życiu prywatnym, zawodowym. Następnie zarzucono naruszenie artykułu 361 paragraf 1kc przez zasądzenie wygórowanego zadośćuczynienia, a tym za atypowe przeżywanie żaloby wykraczające poza ramy adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy śmiercią ojca a wynikającą z tego krzywdą. Naruszenie artykułu 455 kc, w związku 481 kc przez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że odsetki od kwoty zadośćuczynienia należy zasądzić do daty wcześniejszej niż dzień wyrokowania. Zarzucono naruszenie przepisów prawa procesowego to jest 227 kpc, w związku 233 paragraf 1 kpc przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegające w szczególności na: uwzględnienie w całości ustaleń opinii podstawowej oraz uzupełniającej biegłej z zakresu psychologii, gdy ta opinia jest obciążona licznymi wadami i jako taka winna zostać w większości pominięta przy ustaleniach. Nie uwzględnienie upływu ponad 10 letniego okresu od śmierci ojca powódki od chwili, do chwili złożenia powództwa. Nie uwzględnienia indywidualnych cech osobowości powódki, które prowadzą do rażącego wyolbrzymienia krzywdy, za które pozwany nie ponosi odpowiedzialności w ustaleniu korzystania przez powódkę w toku niniejszego postępowania oraz w okresie po śmierci ojca z pomocy psychologa i psychiatry, podczas gdy powódka nie wykazała żadnego dowodu potwierdzającego tę okoliczność. Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu w całości. Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Odwoławczy w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu I Instancji przyjmując je za własne i uznając za zbędne powielanie ich treści uzasadnienia. Za bezzasadny uznać należy sformułowany w treści apelacji zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny dowodów czyli artykułu 233 paragraf 1 kpc. Zgodnie ze wskazanym przepisem Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w sprawie. Zarzut naruszenia artykułu 233 paragraf 1kpc nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego dokonanych na podstawie własnej korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego. Jest to pogląd powszechnie przyjmowany w szczególności w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wbrew stanowisku apelującej ustalenia dokonane przez Sąd I Instancji znajdują pełne odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd Rejonowy w spr..., w sposób prawidłowy ocenił opinię biegłej i zeznania świadków i ustalił rozmiar krzywdy jakiej doznała powódka w następstwie zdarzenia, za które ponosi odpowiedzialność pozwana. Samo kontestowanie opinii biegłej przez stronę pozwaną pozostaje bez wpływu na ocenę ustaleń Sądu Rejonowego. Zauważyć trzeba, że strona pozwana nie przedstawiła argumentów pozwalających na zdyskredytowanie tej opinii. Nie wniosowała także o

dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Stosownie do treści artykułu 436 paragraf 1 kc, w związku z artykułem 435 paragraf 1 kc, samodzielnym posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszającego za pomocą siły przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła w skutek siły wyższej, albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Podstawą odpowiedzialności pozwanego jest umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawarta z posiadaczem samochodu sprawcy oraz przepis artykułu 822 paragraf 1 kc zgodnie, z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobą trzecią, wobec której odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Jest to generalna podstawa odpowiedzialności określona przez przepisy prawa materialnego. Nota bene strona pozwana swej odpowiedzialności, co do zasady w tym zakresie nie kwestionowała. Podniesiony natomiast zarzut naruszenia artykułu 361 kc jest bezzasadny. Przepis ten stanowi w paragrafie 1, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Nie ulega wątpliwości, że przesłanki tej odpowiedzialności związku przyczynowego zostały spełnione. Sąd prawidłowo Rejonowy odniósł się do oceny normy. Wskazać trzeba, że gdyby nie zachowanie sprawcy wypadku nie doszłoby do zgonu, a co za tym idzie cierpienie powódki. Rozmiar tych cierpień Sąd Rejonowy trafnie ustalił w oparciu o opinię biegłej i zeznania świadków. Zarzut naruszenia artykułu 448, w związku z artykułem 24 paragraf 1 kc jest bezzasadny. Sąd podziela Okręgowy stanowisko Sądu Rejonowego, czego zdaje się pozwana też nie kwestionować. Mianem..., stanowisko to znajduje potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego, że zakład ubezpieczeń ponosi wobec najbliższych członków rodziny zmarłego odpowiedzialność gwarancyjną za doznaną szkodę, krzywdę na podstawie artykułu 448 kc, w związku z artykułem 24 paragraf 1 kc. Zarzuty co do wysokości przyznanego zadośćuczynienia zdaniem Sądu Okręgowego są również bezzasadne. Podnieść należy, że przyznane zadośćuczynienie jest zależne od uznania Sądu, a jego wysokość winna uwzględniać wszelkie okoliczności wpływające na rozmiar krzywdy. Sąd Rejonowy orzekając o zadośćuczynieniu odniósł się do krzywdy jakiej doznała powódka, co też szczerze i obszernie wyjaśnił. Podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego co do ustalenia kwoty zadośćuczynienia na sumę 50.000 złotych. Sąd Rejonowy trafnie w tym zakresie wskazał na tragiczne skutki wypadku w sferze doznań i przeżyć powódki, poczucie samotności i całkowitego osierocenia, utratę oparcia w dotychczasowej, w dotychczas najważniejszej osobie w jej życiu, dotychczas stale o niej dbającej, troszczącej się i stanowiącej oparcie. Zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego mianowicie artykułu 455 kc, w związku z artykułem 481 przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że odsetki od kwoty zadośćuczynienia należy liczyć dopiero od daty wyrokowania jest bezzasadny i nie może się ostać. Wskazać trzeba, że zgodnie z artykułem 817 paragraf 1 i 2 i doprecyzowującym go artykułem 14 ustęp 1 i 2 Ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych zakład ubezpieczeń jest zobowiązany wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie bądź wezwania do wypłaty. Sąd Rejonowy w oparciu o dyspozycje tego przepisu prawidłowo ustalił datę, od której należą się odsetki ustawowe. Stwierdzić należy, iż stanowisko Sądu Rejonowego, iż odsetki należą się do daty określonej w przywołanych wyżej przepisach jest powszechnie akceptowane przez orzecznictwo sądowe w tym i orzecznictwo Sądu Najwyższego. Dlatego też Sąd Okręgowy z mocy artykułu 385 kpc apelację oddalił. O kosztach procesu orzeczono z uwagi na wynik postępowania to jest na podstawie artykułu 98 paragraf 1 kpc, w związku z artykułem 391 paragraf 1 kpc. Koniec uzasadnienia. (...)